

om 24års grænsen for børn kan være uheldig i særlige situationer, hvor der er behov for at sikre et barn forsørgelse ud over denne alder. Et sådant behov kan forekomme, hvor barnet på grund af sygdom eller evnesvaghed ikke er i stand til at forsørge sig selv. I bestemmelsen i litra a om alderspension er åbnet adgang for Ligningsrådet til at godkende lavere aldersgrænser. Efter vort skøn bør denne bestemmelse udvides således, at både 24 og 60års grænsen kan fraviges, ikke blot ved en generel bestemmelse herom, men også således, at trangen til i det enkelte tilfælde at fastsætte lavere eller højere aldersgrænser kan imødekommes. Det bør måske overvejes, om dispensationsbeføjelsen burde henlægges til et særligt i dette øjemed nedsat nævn.

Til en række yderligere bestemmelser i lovforslaget ønsker Assurandør-Societetet og Statsanstalten for Livsforsikring at knytte nogle bemærkninger:

Ad § 1, stk. 2 og 3.

Det er upraktisk for selskaberne, at den omtalte erklæring først kan få virkning for indkomståret efter afgivelsen, og da skatte-tekniske grunde ikke synes at tale imod, foreslår man, at bestemmelsen ændres således, at den får virkning for det indkomstår, hvori erklæringen afgives, respektive tilbagekaldes.

Endvidere henstilles, at der sikres fornøden bemyndigelse for finansministeren til at fastsætte passende regler, der giver selskaberne ret til at afvise uvæsentlige ændringer af afgivne erklæringer, idet selskaberne ellers kan komme i en administrativt urimelig situation.

Ad §§ 5 og 8.

Den livsvarige rateforsikrings placering i systemet forekommer ikke ganske klar. Enhører den under § 5 eller § 8, eller skal der ske en opdeling?

Ad § 15.

Med hensyn til indeksforsikringer forekommer bestemmelsen ikke ganske udtømmende. Det er f. eks. uklart, hvilke krav der stilles til begunstigelsesbestemmelser, jfr. nedenfor ad § 20.

Ad § 16, stk. 2.

Reguleringsbestemmelsen bør præciseres, og man bør anvende julipristallet, hvorved man bl. a. kan komme på linie med reguleringssystemet inden for indeksordningerne.

Ad § 17.

Forslaget synes at være for snævert, idet man ikke tager hensyn til de særlige problemer, som „samordningsfradrag“ rejser, direkte ved pensionsforsikring efter statens og kommunens system, og analogt ved visse privatansattes pensionsordninger. Skal en pension af en given størrelse opbygges af en forsikringsmæssig ydelse og folkepension m. v., kan der f. eks. ved stigninger i de offentlige ydelser tæt på pensionsalderen blive tale om for store forsikringspensioner. Arbejdsgiveren bør kunne forbeholde sig ret til de overskydende ydelser i lighed med bonus, med samme motivering, jfr. bemærkningerne til lovforslaget p. 42 spalte 1, og med samme virkning, nemlig eventuel indkomstskattepligt, jfr. § 24.

Ad § 20, stk. 1, nr. 1 og 2.

Når spørgsmålet om indkomstskat gøres afhængig af, hvorvidt udbetalinger sker til den forsikrede, dennes ægtefælle eller livsarvinger under 24 år, forekommer det overflødig, at man derudover forlanger, at udbetalingen sker i kraft af en begunstigelsesbestemmelse i policen. Under alle omstændigheder bør ordene „i policen“ udgå, idet en gyldig begunstigelsesbestemmelse efter forsikringsaftaleloven af 1930 *ikke* kræver påtegning i policen, idet loven også tillægger forsikringstagerens skriftlige erklæring til selskabet retskraft.

Ad § 20, stk. 1, nr. 3.

Det ses ikke at være løst, hvordan udbetalinger fra forsikringer med tilknyttede indekskontrakter skal beskattes efter interessentens død. Problemet hænger nøje sammen med de betænkeligheder, der er udtrykt ovenfor ad § 15.

Ad § 20, stk. 2.

Reglen bør for en sikkerheds skyld udvides til også at gælde pensionsforsikringer omfattet af § 7.